

sům připojených a jednacího protokolu. Mají-li podle toho dosavadní prohlášení strany v dřívějším jednání platnost i pro jednání před novým soudcem, jest tomu logicky tak i v příčině opomenutého prohlášení v dosavadním řízení, tudíž i potud, pokud nebyla vznesena i námitka proti změně důvodu žalobního s účinkem druhého odstavce § 235 c. ř. s., nelze opomenutí to napravit námitkou před novým soudcem, a je proto strana s námitkou tou vyloučena.

Čís. 13620.

Domáháno-li se žalobou zaplacení dobových slev z ročních premií z několika pojistek o samostatných pojišťovacích smlouvách, o nichž byla vydána zvláštní pojistka, jde o samostatné nároky, z nichž jest s hlediska přípustnosti opravných prostředků posuzovati každý zvlášť.

Pojišťovací smlouva.

Při nároku pojišťovny na zaplacení dobových slev z ročních premií jest počítati tříletou promlčecí lhůtu od konce roku, v němž pojišťovací smlouva zanikla.

(Rozh. ze dne 8. června 1934, R I 589/34.)

Žalovaný uzavřel se žalující pojišťovnou pojišťovací smlouvy na deset let. Vzhledem k této pojišťovací době poskytla žalobkyně žalovanému t. zv. dobové slevy. Pojišťovací smlouvy byly však v platnosti jen dvě léta, načež byly pro odpadnutí zájmu žalovaného na pojištění zrušeny. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalovaném zaplacení dobových slev. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud rekurs žalovaného jednak odmítl, jednak mu nevyhověl.

Důvody :

Žalobkyně se domáhá žalobou zaplacení dobových slev z ročních premií ze tří pojistek za dvě léta, a to: z pojistky čís. 233.992 slevy 504 Kč, z pojistky čís. 555.687 slevy 1176 Kč, z pojistky čís. 170.855 slevy 108 Kč. Jde o tři samostatné pojišťovací smlouvy, o nichž vždy byla vydána zvláštní pojistka, proto zažalované dobové slevy z premií ke každé této pojistce tvoří samostatné nároky. Dobová sleva k pojistce čís. 170.855 činí 108 Kč, takže jde o nárok bagatelní (§ 448 c. ř. s.). Jest proto rekurs k nejvyššímu soudu, pokud jde o tento nárok, nepřípustný (§ 517 odst. 2 c. ř. s.) a bylo jej odmítnouti (§ 528 první odstavec druhá věta c. ř. s.).

Pokud jde o druhé dva nároky, není rekurs odůvodněn a nemohlo mu býti vyhověno. Soud první stolice zamítl žalobu, maje za to, že zažalované nároky na zaplacení dobových slev zanikly promlčením, ana je žalobkyně v tříleté promlčecí lhůtě, počítajíc od července 1930, nevymáhala, podavši žalobu teprve 4. října 1933. Ostatními námitkami žalova-

ného se již nezabýval. Rekursní soud sdílí sice právní názor prvního soudu, že se nároky, které jsou žalobou uplatňované, promlčují ve třech letech, ale jen potud, že jest počítati promlčecí lhůtu od konce roku, v němž pojišťovací smlouva zanikla, zde tedy od konce roku 1930, takže do podání žaloby (4. října 1933) tato lhůta ještě neprošla. Tento názor rekursního soudu kryje se s doslovem § 19 zák. ze dne 23. prosince 1917, čís. 501 ř. z. a dovolací soud se k němu připojuje. Rekurent sice tvrdí, že se toto zákonné ustanovení netýká nároku pojišťovny, nýbrž jen nároku pojištěnce z pojišťovacích smluv, zejména ne nároku na doplatek premiových slev, a dovolává se rozhodnutí čís. 4713 sb. n. s. Leč právě opak vyplývá z odůvodnění tohoto rozhodnutí, byť i v právní větě nedopatřením nebo chybou tisku bylo vyznačeno, že se promlčecí lhůta § 19 poj. zákona nevztahuje na doplacení tak zv. premiového rabatu. Avšak, i kdyby byl právní názor rekurentův, že ustanovení § 19 zák. čís. 501/1917 ř. z. netýká nároků pojišťovny, správný, byla by jeho posice tím nepříznivější, an by se pak nárok pojišťovny promlčel až ve třiceti letech (§ 1479 obč. zák.).

Čís. 13621.

Simultanní hypotéku jest zapraviti hotově z nejvyššího podání, neobsahuje-li přihláška věřitelův souhlas, aby druhý dlužník a najmě ostatní simultanně zavazené nemovitosti byly ze zavazení propuštěny.

(Rozh. ze dne 8. června 1934, R I 590/34.)

Pohledávka Spořitelny v M. byla vtělena na celých nemovitostech a vymáhající věřitel Spořitelna v M. přihlásila tuto pohledávku při rozvrhu polovičky vydražených nemovitostí na polovici Josefa Č-a. Přihláška její zněla, že »přihlašuje dvě pohledávky, jednak kapitál 40.000 Kč s přísl., totiž s úroky, jež v přihlášce byly vypočteny, jednak kapitál 25.000 Kč s úroky a útratami celkem 74.496 Kč, a žádá, aby jí byly přikázány k hotovému zaplacení část kapitálu 10.000 Kč, úroky a útraty, a zároveň svoluje, by vydražitel převzal zbytek kapitálu 55.000 Kč k dalšímu úrokování a splácení podle všeobecných podmínek hypotečních a podle podmínek a ustanovení dlužních úpisů, který simultanně vázne na obou polovicích této hypoteky. Soud první stolice přikázal celou tuto pohledávku z vydražené polovice z nemovitostí Josefa Č-a, a to úroky a útraty obou pohledávek a částku 10.000 Kč k hotovému zaplacení, ostatní k převzetí vydražitelem, jednak kapitál 40.000 Kč, jednak kapitál 15.000 Kč za současného zproštění dosavadních dlužníků. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Podle ustanovení § 222 ex. ř. mají ovšem býti pohledávky, pro které jest zřízena společná a nedílná zástava, zaplacený hotově z rozdělované podstaty, ale přes to může vymáhající věřitel požadovati zaplacení jen z určité vložky, pokud ovšem tomu zadnější vymáhající věřitelé použitím ustanovení §§ 222 a následujících ex. ř. nebrání. V souzeném případě mohl tedy žalobce, hledě k ustanovení § 238 ex. ř., požadovati uspokojení i při dražbě poloviny nemovitostí, na kterých vázne simultanní právo zá-